

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Chrudimi rozhodl v hlavním líčení konaném dne 19. prosince 2013 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Reného Tinze a přísedících Jarmily Zítové a Elišky Volmutové,

t a k t o :

Obžalovaný:

Mgr. L. B., nar. v Ch.,
trvale bytem N., N. n. čp. , okres Ch.

j e v i n e n , ž e

že v postavení hlavního vedoucího letního tábora pro děti a mládež zaměřeného na příběhy literárního a filmového hrdiny Harryho Pottera, který vedl ve dnech 15.8.2010 až 21.8.2010 v obci Seč, místní části Přemilov, na základě uzavřené Dohody o provedení práce s pořádací osobou podnikající pod firmou Jan Nechojdoma – CK MACEK se sídlem Uhlířské Janovice, Okružní 673, když sám byl držitelem platného průkazu zdravotníka zotavovacích akcí, a byl povinen zajišťovat bezpečnost svěřených osob, účastníků tábora,

při přípravě hry, která měla probíhat dne 18.8.2010 na vodní údolní nádrži Seč, v blízkosti Hoješina u Židovského hřbitova, okres Chrudim, kde měli předem vybraní reprezentanti táborových oddílů po skoku z paluby lodi doplavat k břehu, předal odpovědnost za účastníky hry nezkušeným oddílovým vedoucím, ačkoliv si byl vědom, že je třeba zabezpečit náležitý dozor nad bezpečností plavců, protože plavání na otevřené a hluboké vodě je spojeno se zvýšeným rizikem pro zdraví a život plavců, především

nevymezil přesný požadovaný prostor pro plavání, zejména jím požadovanou vzdálenost 25 metrů od břehu a před počátkem hry se nepřesvědčil, zda dohodnuté podmínky pro plavání byly dodrženy, z místa, kde měla plavecká část hry proběhnout, odjel pryč ještě před začátkem hry, přičemž došlo k prodloužení vysazovací vzdálenosti na minimálně 80 metrů, nezletilý V. K., nar. , dne 18.8.2010 okolo 14.00 hod skočil do vody a po uplavání vzdálenosti přibližně 20 metrů od místa vysazení z plachetnice začal tonout, načež z důvodu příliš velkého vzdálení doprovodného malého motorového plavidla s členem hladinové záchranné služby, který trvale nesledoval plavce a začal nakládat jejich oblečení, poškozenému nemohla být včas poskytnuta pomoc a to vedlo k jeho utonutí,

t e d y

- jinému z nedbalosti způsobil smrt proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho postavení,

t í m s p á c h a l

- přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst.1,2 trestního zákoníku,

a

obžalovaná

Bc. A. F. , roz. F. , nar. v Ch. ,
trvale bytem I., D. čp. , okres Ch. ,
t.č. bytem P., . čp. ,

j e v i n n a , ž e

dne 18.8.2010 okolo 14,00 hodin na hladině údolní nádrže Seč, v prostoru u Židovského hřbitova, okres Chrudim, v postavení oddílové vedoucí letního tábora pro děti a mládež zaměřeného na příběhy literárního a filmového hrdiny Harryho Pottera, který pod hlavním vedením obžalovaného L. B. probíhal ve dnech 15.8.2010 až 21.8.2010 v obci Seč, místní části Přemilov, když sama byla držitelkou platného průkazu zdravotníka zotavovacích akcí, ačkoliv si byla vědoma, že je třeba zabezpečit náležitý dozor nad bezpečností plavců, protože plavání na otevřené a hluboké vodě je spojeno se zvýšeným rizikem pro zdraví a život plavců,

poté, co jí obžalovaný L. B. ponechal na starosti dohled na průběh táborové hry na téma Harry Potter a relikvie smrti, včetně plaveckého úkolu pro čtyři reprezentanty táborových oddílů, který měl proběhnout a proběhl kolem 14.00 hod dne 18.8.2010 na hladině Údolní nádrže Seč, když účastníci hry měli ve vzdálenosti přibližně 25 metrů od břehu nádrže v oblasti Židovský hřbitov po seskoku z paluby jachty doplavit ke břehu, neprovedla kontrolu vzdálenosti lodí od břehu a hloubku vody, spoléhala na svůj odhad a ujištění vůdce plavidla, že vzdálenost odpovídá dohodě, dala pokyn plavcům ke skoku do vody, když skutečná

vzdálenost k břehu byla nejméně 80 metrů, byla si vědoma toho, že nejpomalejšího plavce z bezprostřední blízkosti nedoprovází záchranné motorové plavidlo a bezdůvodně se spolehla na to, že záchranné plavidlo je dostatečně blízko pro poskytnutí záchrany, což vedlo k tomu, že jeden z účastníků plavecké hry, nezletilý poškozený V. K., nar., po uplávání přibližně 20 metrů od místa seskoku z vysazovací jachty začal tonout, načež mu právě z důvodu velké vzdálenosti motorového člunu, nebyla včas poskytnuta účinná pomoc a to vedlo k jeho utonutí,

t e d y

- jinému z nedbalosti způsobila smrt proto, že porušila důležitou povinnost vyplývající z jejího postavení,

t í m s p á c h a l a

- přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst.1,2 trestního zákoníku,

a o d s u z u j í s e

obžalovaný Mgr. L. B.

podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **d v a n á c t i (12) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **d v o u (2) let.**

obžalovaná Bc. A. F.

podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **d v a n á c t i (12) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **d v o u (2) let.**

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. se poškozená M. K., nar., bytem T., B. čp., poškozený Ing. J. K., M.Eng., nar., bytem T., B. čp., poškozený Ing. L. K., Ph.D., nar., bytem T., B. čp. odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Okresní soud v Chrudimi původně v této trestní věci již jednou obžalovanou A. F. a obžalovaného L. B. zprostil obžaloby rozsudkem podle § 226 písm. a) tr.ř. ze dne 6.12.2012. Proti tomuto rozsudku státní zástupce podal odvolání v neprospěch obžalovaných a Městský soud v Praze usnesením ze dne 19.6.2013, č.j. 5 To 130/2013 -175, podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr.ř. rozsudek okresního soudu v celém rozsahu zrušil a věc podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Odvolací soud v zrušujícím rozhodnutí nařídil okresnímu soudu jednání obžalovaných kvalifikovat podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku (porušení důležité povinnosti vyplývající z postavení, resp. funkce obžalovaných). Dále odvolací soud uložil provedení výslechů odborného konzultanta Mgr. J. S. a znalce Ing. P. P., případně přečtení odborného vyjádření a znaleckého posudku jako listinný důkaz a provedení důkazu svého druhu trestním spisem Okresního soudu v Karviné, pobočka Havířov, sp. zn. 103 T 147/2009. Jiné doplnění dokazování nebylo soudu uloženo.

Okresní soud vázán právním názorem odvolacího soudu (§ 264 odst. 1 tr. ř) provedl změnu právní kvalifikace podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku a s ohledem na horní hranici trestní sazby a ustanovení § 3 odst. 9 tr. ř. soud opakoval celé hlavní líčení před senátem.

V provedeném hlavním líčení, zejména ze svědeckých výpovědí, výpovědí obžalovaných, listinných důkazů a znaleckých posudků soud zjistil, že obžalovaný L. B. na základě uzavřené dohody o provedení práce s Janem Nechojdomou, podnikajícím pod obchodním názvem Jan Nechojdoma – CK MACEK, v postavení hlavního vedoucího letního tábora pro děti a mládež, vedl ve dnech 15.8.2010 až 21.8.2010 v obci Seč, místní část Přemilov, tábor zaměřený na příběhy literárního a filmového hrdiny Harryho Pottera, jehož se účastnilo přibližně dvacet osob a mezi nimi i nezletilý V. K., kterému v té době bylo sedmnáct let. Jako jedna z oddílových vedoucích tábora byla i obžalovaná A. F. Obžalovaná i obžalovaný v té době byli držiteli platného průkazu zdravotníka zotavovacích akcí. Na počátku tábora vedoucí připravili společně táborovou hru, při níž měli vybraní reprezentanti oddílů doplavat po seskočení z lodi k břehu přehrady a pokračovat v plnění hry na břehu. Rovněž na počátku tábora byl z každého oddílu zvolen jeden reprezentant oddílu, který měl oddíl zastupovat a plnit zadané úkoly. Tímto reprezentantem oddílu byl i nezletilý V. K. Svědek J. P. (oddílový vedoucí nezletilého K.) byl v minulosti několikrát jako účastník na táborech Yacht Clubu, věděl, že tento klub je schopen pro táborníky tuto hru na vodě zajistit, protože s podobnými aktivitami pro vlastní členy mají členové Yacht clubu zkušenosti. Svědek proto zprostředkoval setkání obžalovaného s předsedou klubu, svědkem J. L. Při tomto setkání došlo k společnému plánování akce, společnému vybrání vhodné lokality u Židovského hřbitova. V rámci těchto společných příprav bylo dohodnuto, že lodě doplují na vzdálenost 25 metrů od břehu, protože J. L. hovořil o tom, že nemohou s plachetnicemi blíže z důvodu ponoru lodí. Obžalovaný požadoval i zajištění bezpečnosti plavců. Akce byla naplánována na 18.8.2010 v odpoledních hodinách. Tomuto dohodnutému programu předcházela noční hra, které se nezletilý V. K. účastnil, proto byl posunut budíček následující den, a proběhl krátký pochod na vzdálenost dvou až třech kilometrů. Obžalovaný B. byl přítomen při nalodování účastníků tábora na pláži před základnou Yacht clubu na Ústupkách, přičemž zde předal odpovědnost za děti oddílovým vedoucím a odjel obstarávat další

záležitosti spojené s chodem tábora. Okolo 13.45 hodin došlo k nalodění a odplutí plachetnic. Teprve v této době také došlo ze strany pracovníků krajské hygienické stanice k oznámení zákazu koupání v lokalitě Ústupky vyvěšením opatření na veřejně přístupná místa. V době odplutí plachetnic teplota vody dosahovala nejméně 18,6 °C a teplota vzduchu nejméně 17,9 °C. Přibližně v 14.00 hodin dvě plachetnice a záchranný motorový člun dopluly k předem určenému a dohodnutému místu v blízkosti Židovského hřbitova, ale jen do vzdálenosti přibližně 80 metrů od břehu, zatímco třetí plachetnice odplula jinam bez doprovodu dalšího plavidla. K místu určení první připlula plachetnice řízená J. L., který na místě zastavil. Za ním připlula plachetnice řízená J. K. a v blízkosti obou plachetnic se pohyboval i záchranný motorový člun řízený svědkem R. S. Svědek L. hovořil s vedoucími a dotazoval se, zda jim místo vyhovuje. Obžalovaná se jej ptala, zda to odpovídá dohodě s obžalovaným. Svědek L. odpověděl, že blíž k břehu plout nemůže z důvodu ponoru lodí a současně by se přiblížením k břehu dostal do závětří a nemohl by s lodí manévrovat. Obžalovaná po krátké konzultaci s další vedoucí A. H. dala plavcům pokyn ke skoku do vody. Z plachetnice řízené svědkem K., kde se nacházela také obžalovaná, společně skočili do vody poškozený V. K. a svědkyně K. H. a začali plavat směrem k břehu. V. K. do té doby byl po stránce psychické i fyzické v pořádku, na nic si nestěžoval, nikdo na něm žádné zdravotní problémy nepozoroval, po zdravotní stránce byl schopen tábor absolvovat. Současně byl obstojným plavcem, který s obžalovanými bez problémů v minulosti přeplaval celou přehradu Seč. Po skoku do vody se plachetnice od plavců začaly vlivem větru mírně vzdalovat. Z plachetnic byl výhled na všechny plavce, ve výhledu nebránila žádná překážka, nebyla snižena viditelnost. Poškozený byl nejprve vpředu, ale svědkyně H. se k němu přibližovala, až jej předstihla, přibližně ve vzdálenosti dvaceti metrů od místa seskoku z plachetnice. V té chvíli na ni poškozený volal, že to nezvládne, šlapal na místě vodu a žádal od ní pomoc. Ačkoliv svědkyně mohla zřetelně rozpoznat fatálnost situace poškozeného, řekla mu, že mu nemůže pomoci, ať si zavolá na loď a plavala dále. V tutéž dobu na lodích zjistili, že poslední plavec má problémy a vyslali k němu motorový člun řízený R. S. ze vzdálenosti čtyřiceti až padesáti metrů, který právě v té chvíli na žádost J. L. u plachetnice nakládal oblečení plavců. K místu ponoru poškozeného připlul člun přibližně za deset vteřin a R. S. skočil do vody pro tonoucího. Poškozeného však pro špatnou viditelnost pod vodou nenalezl a došlo k jeho utonutí. Tělo bylo nalezeno až potápěči PČR v hloubce čtyř metrů ve vzdálenosti přibližně šedesát metrů od břehu. Při potápěčské akci byla změřena viditelnost pod vodou jeden metr, teplota vody 19 °C a teplota vzduchu 25 °C. Pitva nezletilého prokázala smrt způsobenou utonutím a vyloučila přítomnost alkoholu či jiných psychotropních látek v těle poškozeného.

Obžalovaní v přípravném řízení i v řízení před soudem opakovaně projevili lítost nad tragickou událostí, která skončila smrtí jejich dlouholetého kamaráda. Oba však kategoricky popřeli spáchání trestné činnosti s odůvodněním, že po dohodě bezpečnost plavců zajišťovali vlastními prostředky členové Yacht klubu.

Obžalovaný L. B. od počátku trestního řízení vypovídal zcela shodně, že plaveckou hru domlouval s dalším vedoucím tábora J. P. s vedoucím Yacht Clubu v Seči. Vedoucímu J. L. sdělil, že mají zájem povozit děti na plachetnicích a poté mají čtyři plavci z plachetnic skočit do vody a plavat k břehu, kde budou luštit šifru a plnit další úkol. Společně s J. L. plánovali, kde dojde k vysazení plavců a svědek z důvodu bezpečnosti odmítl vysazení na ostrově i pod zříceninou hradu Oheb. Obžalovaný požadoval zastavení na vzdálenost 20 až 25 metrů od břehu a vedoucí Yacht klubu sdělil, že

blíže k břehu z důvodu ponoru plachetnic nemůže. Společně se proto dohodli na vysazení plavců z této vzdálenosti u Židovského hřbitova. Domluvili se, že členové Yacht Clubu jsou schopni tuto aktivitu zajistit. Bezpečnost dětí na vodě i ve vodě měli zajistit právě členové klubu, protože mají zkušenosti s činností dětí na vodě a ve vodě a proto byli o tuto pomoc požádáni. Při nalodování odpovědnost předal oddílovým vedoucím, přičemž spoléhal na to, že obžalovaná je z ostatních vedoucích nejzkušenější. Prokazatelně tedy předal odpovědnost. Obžalovaný na svou obhajobu zdůraznil, že tři dospělí a dítě ve věku sedmnácti let měli přeplavat vzdálenost přibližně 25 metrů a na jejich bezpečnost měly dohlížet dvě oddílové vedoucí a dalších pět členů z Yacht clubu. Proto nechápe, co mohl ještě více pro jejich bezpečnost udělat a nemůže nést trestní odpovědnost za to, že jeho pokyny o vzdálenosti nebyly dodrženy. Ohledně čtyř plavců uvedl, že se jednalo o dlouholeté účastníky tábora, které vedoucí dobře znali a věděli, že jsou schopni plaveckou disciplínu zvládnout.

Obžalovaná A. F. spáchání trestného činu v celém rozsahu popřela. Při hlavním líčení využila svého práva a nevyprávěla. Proto soud podle § 207 odst. 2 tr. ř. přečetl protokoly o předchozí výpovědi. V této výpovědi na svou obhajobu zejména uvedla, že obžalovaný řekl, že vše je domluveno s členy Yacht Clubu a to i bezpečnost. Při nalodění dětí obžalovaný předal dohled ostatním oddílovým vedoucím a odjel. Podle toho, co obžalovaný řekl, byla bezpečnost plavců zajišťována člunem, který v blízkosti lodí skutečně byl. Obžalovaná uvedla, že poškozený byl fyzicky zdatný, s plaváním nikdy neměl problémy, viděla jej plavat i vzdálenost větší než 25 metrů. Poškozený V. K. byl bezprostředně před plaveckou částí hry psychicky i fyzicky v pořádku, uvedl, že je na plavání připraven. Obžalovaná také uvedla, že když připluli do blízkosti Židovského hřbitova, první plachetnice tam již stála. Svědek L. jí řekl, že místo odpovídá dohodě s obžalovaným B. a blíže k břehu plachetnice nemůže plout z technických důvodů. Obžalovaná tedy předpokládala, že vše je podle domluvy a po konzultaci s další vedoucí na druhé plachetnici dala pokyn plavcům ke skoku do vody. Když uslyšela křik, právě fotografovala první dvojici plavců, ohlédla se a viděla, že V. plácá rukama a připlouvá k němu motorový člun. Než k němu člun připlul, zmizel poškozený pod hladinou. Obžalovaná předpokládala, že se opět vynoří, ale to se nestalo. Z mobilního telefonu proto volala záchrannou službu. Domnívala se, že motorový člun je schopen v případě potíží včas doplout k tonoucímu a poskytnout pomoc.

Svědka J. L. vypověděl, že připlul s plachetnicí na vzdálenost 50 až 60 metrů od břehu a blíže již připlout nemohl, protože by plachetnice byla neovladatelná v bezvětrí, které u břehu v místě plavání bylo. Táborové vedoucí po dohodě toto místo odsouhlasily. Po skoku plavců do vody svědek přivolal R. S. s motorovým člunem a ten začal nakládat oblečení plavců a potom odplul k druhé plachetnici rovněž pro oblečení plavců. V okamžiku, kdy začal poškozený tonout, byl od něj motorový člun se svědkem S. vzdálen přibližně 30 až 40 metrů a hned k němu vyplul, ale zachránit tonoucího se nepodařilo. Při jednání s obžalovaným společně hovořili o nejvhodnějším místě pro vysazení plavců a dohodli se na místě u Židovského hřbitova. Svědek připustil, že se s vedoucími dětského tábora mezi řečí hovořilo o vysazovací vzdálenosti a připustil, že se mluvilo o nějakých metrech. Potvrdil také, že se schůzky mezi vedoucími z tábora účastnila také nějaká žena. Svědek dále připustil, že si svědek S. mohl domyslet, že bude dělat záchranu, ale není si vědom, že by se s ním o tom bavil. Na přímou otázku by odpověděl, že jej přímo nepověřil zajištěním bezpečnosti plavců, protože to ani nemůže s ohledem na stanovy hladinové záchranné služby. Ale současně svědek připustil, že S. řekl, že budou děti plavat, aby na to „mrkl“. Svědek dále uvedl, že mu šlo pouze o to dovézt děti na místo a dál nic neřešil, žádného rizika pro plavce si nevšiml.

Svědék R. S. vypověděl, že byl na vodní hladině s motorovým člunem zejména z důvodu zajištění bezpečnosti plavících se osob na plachetnicích a poté, když mu bylo sděleno svědkem L. a následně i od táborové vedoucí, že se bude konat plavecký závod, tak z hlediska bezpečnosti zajišťoval i plavecký závod. Svědek L. mu řekl, že má být přítomen u závodníků z důvodu zajištění bezpečnosti, ale nedal mu žádné konkrétní instrukce ohledně vzdálenosti od plavců. Svědek S. dále vypověděl, že po skoku plavců do vody je chvíli sledoval, ale potom jej někdo zavolal k plachetnici pana L. V době, kdy začal tonout poškozený, byl s motorovým člunem u plachetnice řízené panem K. a přebíral oblečení plavců. V tu dobu z druhé plachetnice slyšel křik a viděl, jak poslední plavec má nepřirozené pohyby. Ihned k němu ze vzdálenosti 30 až 40 metrů vyrazil a na místo ponoření připlul asi po deseti vteřinách. Skočil do vody, ale ani po opakovaném ponoření tělo poškozeného nenalezl. Poté prováděl ponory i svědek Hrnčál.

Svědék J. P. uvedl, že byl při jednání mezi obžalovaným a svědkem L. Svědek L. řekl, že loď doplují okolo 25 metrů od břehu, přímo k břehu loď doplout nemůže. Svědek připustil, že o bezpečnosti plavců se hovořilo, ale co konkrétně si nevzpomíná.

Svědék J. K. uvedl, že plachetnice připluly k břehu na vzdálenost 50 až 70 metrů. Dále uvedl, že na člunu byl přítomen záchranář R. S. pro bezpečnost plavců, jinak by tam ani motorový člun neměl co dělat. Svědek K. dále uvedl, že v ten den byla kvalita vody v přehradě dobrá, nepůsobila odpudivě, dokonce na pláži v části Ústupky se několik lidí koupalo. Svědek T. H. uvedl, že tonoucí zalomil rukama a zmizel pod hladinou. To bylo zpozorováno velice rychle a svědek S. na motorovém člunu rychle k tonoucímu doplul, vyskočil z člunu a začal tonoucího pod hladinou hledat. Motorový člun byl z Yacht Clubu jako prevence a pro případnou pomoc. Tento svědek uvedl, že pod vodou bylo špatně vidět, ale na koupání a plavání byla voda dobrá

Svědčyně Al. H. uvedla, že když plachetnice zastavily, řekl jí kapitán lodi, že blíže k břehu plout nemůže a vzdálenost odpovídá dohodě s hlavním vedoucím dětského tábora. Na bezpečnost plavců dohlíželi členové Yacht Clubu a měli k tomu i speciálně připravený malý motorový člun, který se pohyboval okolo lodí.

Svědék J. Š. uvedl, že byl na palubě lodi, kterou řídil svědek J. L. Když došlo k tonutí poškozeného, svědek L. poslal k tonoucímu záchranáře R. S., který tam byl na motorovém člunu. Motorový člun byl na vodě pro bezpečnost, byla to samozřejmost. Tento svědek uvedl, že v ten den před odplutím nevěděl o zákazu koupání, voda kvetla, ale žádný odpor nebudila, klidně by se koupal, ale poté by se osprchoval.

Podle § 211 odst. 1 tr.ř. soud se souhlasem státního zástupce a obžalovaných přečetl výpovědi svědků J. H., P. V., Š. D. a K. H.

Svědci J. H. a P. V. vypověděli, že plavali na vzdálenost přibližně 70 metrů, ale plavecká část byla menší, protože posledních 20 metrů bylo mělko a k břehu se brodili. Při plavání nepocíťovali žádné problémy, určená vzdálenost nebyla problematická. Svědek Petr V. také uvedl, že tato vodní disciplína byla zařazena poprvé a bylo jim řečeno, že na ně budou dohlížet členové jachtařského klubu. Svědek J. H. uvedl, že jim

řekli, že člun a záchranář jsou tam pro jejich bezpečnost, ale to příliš neposlouchal, protože umí plavat. Svědek Š. D. uvedl, že několik dnů před konáním plavecké hry V. K. společně s ním i s obžalovanými a J. P. na Seči bez problémů přeplaval na šířku celou přehradu tam i zpět. Svědkyně K. H. vypověděla, že poškozený V. K. byl nejprve před ní, protože ona není příliš dobrý plavec. Když jej předstihla, začal na ni volat, že to neuplave, aby mu pomohla a přitom plaval na místě. Svědkyně mu odpověděla, že neví, jak mu má pomoci, a že má zamávat na loď. Potom plavala dále, když se otočila, poškozeného na hladině již neviděla. Svědkyně určenou plaveckou vzdálenost považovala za přiměřenou, neměla žádné problémy při plavání, podle jejího sdělení byla čistota vody i teplota vody v pořádku.

Z posudku MUDr. V. H., praktické lékařky pro děti a dorost, ze dne 5.8.2010, soud zjistil, že nezletilý V. K. pravidelně užíval lék Zodac a byl zdravotně způsobilý k účasti na dětském táboře. Z prohlášení rodičů ze dne 15.8.2010 vyplývá, že nezletilý je schopen se účastnit dětského letního tábora.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a toxikologie, který soud přečetl podle § 211 odst. 5 tr.ř. se souhlasem státního zástupce a obžalovaných, soud zjistil, že poškozený ve věku sedmnácti let byl hmotnosti 75 kg, výšky 185 cm, kostry a svalstva dobře vyvinutého, lehce podprůměrné výživy. Příčinou smrti V. K. bylo utonutí a v době utonutí nebyl poškozený pod vlivem alkoholu či jiných psychotropních látek, které by mohly ovlivnit chování a jednání poškozeného.

Ze znaleckého posudku Ing. P. P., znalce v oboru sport, specializace vodáctví, zejména bezpečnost provozování vodáctví, bezpečnostní opatření na vodních tocích a vodních dílech, záchranářství na vodních tocích, a jeho výslechu soud zjistil, že v daném případě mělo zabezpečení plavců probíhat za pomoci motorového člunu, který měl poslední plavce doprovázet ve vzdálenosti nepřesahující deset metrů s ohledem na průhlednost vody v přehradě. Tato vzdálenost není nikde pevně stanovena, je určena zkušenostmi a aktuální situací na místě. Taková bezpečnostní opatření pro zabezpečení plavců jsou obvyklá a neliší se podle věku plavců. Především vyškolení členové hladinové záchranné služby měli upozornit vedoucí, že tato bezpečná vzdálenost není dodržena a neměli bez zabezpečení plavců člunem plavání umožnit. Obžalovaná A. F. nemohla z plachetnice bezpečnost plavců zajišťovat, protože neumí plavidlo ovládat, sama nebyla vůdcem plavidla a musela respektovat pokyny vůdce plavidla. Plachetnice musí manévrovat ve větru a nemůže v přímé stopě plout za plavci. Pokud by byla dodržena dohodnutá vzdálenost 25 metrů od břehu, nebyl ani nutný doprovod člunem, protože s ohledem na hloubku vody mohli plavci v případě potíží jít k břehu po dně.

Ze stanov Hladinové záchranné služby Českého svazu Jachtingu (dále jen HZS) soud zjistil, že členové HZS působí preventivně směrem k veřejnosti a v tísňových situacích poskytují pomoc a při požádání zajišťují bezpečnost na vodách. Stejně skutečnosti vyplývají ze zprávy náčelníka HZS, který uvedl, že podle stanov je HZS oprávněna poskytovat zdravotní pomoc směrem k veřejnosti a všichni členové HZS jsou školeni právě s cílem poskytnout pomoc ve vodním prostředí i veřejnosti.

Ze zprávy Krajské hygienické stanice v Pardubicích bylo zjištěno, že oznámení o zákazu koupání bylo vyvěšováno postupně a v lokalitě Ústupky u základny Yacht klubu bylo vyvěšeno až nakonec přibližně v 13.45 hod. Při odebrání vzorku vody dne 16.8.2010 v 10.00

hodin byla naměřena teplota vody 20°C. Z protokolu o odběru vzorku v lokalitě Hoješín, č.17251/2010, byla naměřena hodnota sinic 150.000 buněk/ml, přičemž limit je 100.000.

Ze záznamu o potápěčské akci PČR bylo zjištěno, že tělo poškozeného bylo nalezeno v hloubce čtyř metrů ve vzdálenosti přibližně 60 metrů od břehu. V 16.20 hodin byla viditelnost pod vodou jeden metr, teplota vody 19°C a teplota vzduchu 25°C.

Přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku se dopustí, kdo jinému z nedbalosti způsobí smrt proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona. Za tento přečin hrozí trest odnětí svobody jeden rok až šest let.

Na základě důkazů provedených v hlavním líčení, každého důkazu zvlášť a všech důkazů ve vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem, dospěl soud k závěru, že oba obžalovaní po stránce subjektivní i objektivní naplnili všechny znaky skutkové podstaty přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, neboť způsobili usmrcení jiného (poškozeného V. K.), přičemž k usmrcení došlo utonutím proto, že v postavení vedoucích porušili důležitou povinnost spočívající v ochraně zdraví a života svěřených osob tím, že nezajistili řádně bezpečnost plavců. V případě obžalovaného B. konkrétní porušení důležité povinnosti spočívá především v tom, že v postavení táborového vedoucího nevytyčil plavecký úsek ve vzdálenosti dohodnutých a požadovaných 25 metrů od břehu a nedohlédl na dodržení určeného plaveckého úseku. V případě obžalované F. konkrétní porušení důležité povinnosti spočívá především v tom, že v postavení oddílové vedoucí po vydání pokynu ke skoku do vody viděla, že posledního plavce z bezpečné vzdálenosti nedoprovází žádné plavidlo a bezdůvodně se spolehla na přítomnost motorového člunu, který ovšem bezpečnou vzdálenost nedodržel a nepřesvědčila se o skutečné hloubce vody. U obou obžalovaných shodně platí, že v postavení vedoucích měli podle § 415 občanského zákoníku povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí. Plavání na otevřené vodě (koupání obecně) je spojeno se zvýšeným rizikem pro život a zdraví koupajících se osob. Pokud se za těchto okolností rozhodli připravit, organizovat a zajišťovat hru pro svěřené osoby, jejíž součástí bylo plavání na otevřené vodě, považuje soud zachovávaní náležitého dozoru nad bezpečností koupajících se osob za důležitou povinnost, vyplývající z postavení hlavního vedoucího tábora a oddílové vedoucí. Porušení této důležité povinnosti bylo v přímé příčinné souvislosti s utonutím poškozeného, tedy s usmrcením.

Soud s přihlédnutím k počtu účastníků tábora a jejich věku nepovažuje pořádaný letní tábor za zotavovací akci ve smyslu zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a proto pro případ plavání platí jen obecná prevenční povinnost ve smyslu občanského zákoníku podobně jako pro rodiče nezletilého dítěte. V souzené věci je dále důležitá skutečnost, že plavání nebylo organizováno pro větší počet plavců, které vedoucí vůbec neznali, ale šlo o čtveřici jejich známých a kamarádů, které několik let po stránce fyzické i psychické dobře znali, včetně jejich plaveckých dovedností, z řady předchozích táborů, kde plnili obdobné úkoly při táborových hrách. Teplota vody se pohybovala mezi 18,9°C až 20°C nebyla proto porušena pravidla doporučující koupání pro děti nad čtrnáct let ve vodě minimálně o teplotě 18°C po dobu maximálně 10 minut. Tento časový limit by nebyl překonán ani při plavání na vzdálenost sto metrů. Podle zprávy hygienické stanice byl v místě základny Yacht klubu vyvěšen zákaz koupání teprve po odplutí plachetnic, proto není porušení zákazu pokryto zaviněním obžalovaných, kteří jej nemohli zahrnout do svých úvah a to ani pro případ snížené

viditelnosti pod hladinou a s tím spojenou nemožnost záchranu tonoucího. Přitom viditelnost pod hladinou přehradní nádrže Seč je s ohledem na polohu a charakter nádrže a charakter vodních přítoků z oblastí často splavované zemědělské půdy nevalná po většinu kalendářního roku z důvodu zakalení velkým množstvím bahna, nikoliv sinic.

Oba obžalovaní zavinění smrti poškozeného popírají. Obžalovaný L. B. zejména uvedl, že prokazatelně předal odpovědnost dalším vedoucím a nemůže nést odpovědnost za to, že někdo nedodržel stanovenou bezpečnou vzdálenost od břehu, tedy dohodnutých 25 metrů. Nedokáže si představit další bezpečnostní opatření na tak krátkou vzdálenost pro čtyři dospělé plavce pod dohledem dvou vedoucích a dalších pěti zkušených osob z Yacht clubu. V souladu s touto obhajobou jsou částečně dílčí závěry znalce Ing. P. P., který uvedl, že v případě plavání čtyř plavců na vzdálenost dvacet pět metrů, nebylo nutné žádné doprovodné plavidlo. Obžalovaný si ovšem byl vědom, že plavání je činností se zvýšeným rizikem zejména pro život plavců, pokud nastane tonutí. Současně věděl, že na přehradě je hluboká voda, kde plavci při potížích nedosáhnou na dno. Mohl proto předpokládat, že v případě plavání na větší vzdálenost budou plavci plavat nad hlubokou vodou a může dojít k tonutí, pokud nevytyčil plavecký koridor v bezpečné hloubce. Byl tedy prokazatelně ve svých úvahách s ohledem na rozumové schopnosti, alespoň ve formě problematického soudu, srozuměn s tím, že může dojít k tonutí. Mohl a měl současně předpokládat, že oddílové vedoucí i členové Yacht clubu nedodrží dohodnutou vzdálenost a současně nezajistí doprovod plavce plavidlem z bezprostřední vzdálenosti umožňující včasnou pomoc při tonutí. Bezdůvodně spoléhal na to, že k porušení chráněného zájmu nedojde. Nemohl předpokládat, že jeho zadání bude přesně vyplněno. To mohl zajistit jen tak, že by vytyčil přesný a tím současně podle svých představ bezpečný plavecký prostor a přesvědčil se, že tento prostor byl před počátkem plavání dodržen. Jeho zavinění soud hodnotí jako nedbalost vědomou podle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Obžalovaná A. F. na svou obhajobu zejména uvedla, že jí svědek L. ubezpečil, že vzdálenost odpovídá dohodě s obžalovaným B. a tudíž z hlediska plavců je hloubka vody bezpečná, protože předpokládala, že je v dohodnutém prostoru mělké dno. Kromě toho viděla v blízkosti plachetnic motorový člun a domnívala se, že je určen pro bezpečnost plavců. Jako oddílová vedoucí odpovědná za bezpečnost plavců se měla sama sestoupením do vody přesvědčit o hloubce vody. Bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že voda je mělká a nemůže dojít k riziku tonutí. Pokud by zjistila skutečnou hloubku vody před vydáním pokynu k plavání, bylo její povinností požádat záchranáře s motorovým člunem, aby poslední, pomalejší plavce doprovázel z bezpečné vzdálenosti, přičemž neměla spoléhat jen na prostou přítomnost záchranného člunu. Když se nepřesvědčila o skutečné hloubce vody v místě počátku plavání, alespoň formou soudu problematického mohla předpokládat hloubku vody větší než bezpečnou a možnost tonutí. Současně s ohledem na své rozumové schopnosti a zkušenosti mohla a měla předpokládat, že posledního plavce je třeba doprovázet plavidlem ze vzdálenosti maximálně deseti metrů s ohledem na zakalení vody. Její zavinění soud proto také hodnotí jako nedbalost vědomou podle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

S ohledem na obhajobu obžalovaných nelze přehlédnout, že kromě opomenutí obžalovaných, byla zjištěna celá řada dalších skutečností, která se rovněž podílela na vzniklém následku. Mimo jiné je to jednání poškozeného, který včas nepřivolal pomoc, ale zbytečně riskoval a plaval až do úplného vyčerpání. Svědkyně K. H. byla v bezprostřední blízkosti poškozeného a uvědomovala si, že ji zoufale žádá o pomoc. Nemusela přímo poskytovat záchranu tonoucímu, ale měla a mohla sama přivolat pomoc a

zůstat v blízkosti ponoření poškozeného. Žádné riziko jí nehrozilo. Tak mohlo podstatně přesněji dojít k určení správného místa pro následnou záchrannou činnost. Vůdci obou plavidel (plachetnic) shodně potvrdili, že vzdálenost od břehu není 25 metrů. Skutečná vzdálenost s ohledem na nález těla poškozeného musela být minimálně 80 metrů od břehu. S ohledem na jejich znalost profilu dna nádrže věděli, že plavci musí plavat mnoho metrů nad hlubokou vodou a nezajistili jim doprovod. V této souvislosti soud především nepřehlédl počínání svědka J. L., který od samého počátku znal z podání obžalovaného přesně průběh akce, dokonce se podílel na jejím plánování, přičemž sám při plánování zohledňoval bezpečnost dětí, korigoval návrhy obžalovaného, kde je vysazení pro děti bezpečné a kde naopak není. Společně se s ohledem na bezpečnost dohodli na konkrétním místě u Židovského hřbitova. Svědek L. toto společné plánování potvrdil. Proto se nejednalo o pouhou přepravu osob do blízkosti Židovského hřbitova ve smyslu nějaké přepravní smlouvy. Obžalovaný se na svědka obrátil se žádostí o součinnost při pořádání akce ve vodním prostředí s důvěrou v jeho schopnosti a zkušenosti při sportech ve vodním prostředí a podobných činnostech, které zamýšlel pro účastníky tábora uskutečnit. Právě s ohledem na odborné schopnosti a zkušenosti s činnostmi ve vodním prostředí na přehradní nádrži se svědek L. stal odborným garantem celé akce a tím současně převzal odpovědnost i za plavce. Zcela objektivně byl tímto odborným garantem i z hlediska povinností uložených stanovami HZS ČSJ ve vztahu k preventivnímu působení vůči veřejnosti, kterou představoval právě obžalovaný. I v případě, že by bylo prokázáno, že obžalovaný nežádal vzdálenost 25 metrů od břehu a současně i zajištění bezpečnosti plavců, tato povinnost byla svědkovi uložena přímo stanovami. Tuto povinnost svědek L. při svém výslechu odmítal s odvoláním na stanov, které mu údajně neumožňují zajišťovat bezpečnost plavců pro veřejnost. Toto jeho stanovisko je v rozporu s vyjádřením náčelníka HZS i v rozporu s konkrétní situací, kterou na místě vnímali ostatní členové Yacht clubu a popsali před soudem, že motorový člun byl na místě pro zajištění bezpečnosti plavců. Jednalo se o akci ve vodním prostředí a obžalovaný představoval veřejnost. Je třeba uvést, že všichni čtyři plavci skočili z paluby lodi do vody s výslovným souhlasem vůdce plavidla, protože plavidla pro ten účel zastavila a pro bezpečný vstup do vody vůdci odstranili zábradlí. Se souhlasem člena HZS vstoupili plavci do vody ve vzdálenosti od břehu, kde byl z hlediska bezpečnosti nutný doprovod plavidla. Nejpozději v tomto okamžiku měl svědek L. v souladu se stanovami HZS zajistit preventivně doprovod plavců z bezpečné vzdálenosti přítomným motorovým člunem. Svědek postupoval opačně, protože od plavců člun odvolal ke své plachetnici, ještě před tím, než plavci bezpečně dosáhli břehu. Když si toto své pochybení uvědomil, uvádí na svou obranu, že podle stanov bezpečnost plavců zajišťovat nemohl, i kdyby o to byl požádán, což je v rozporu s výpovědí dalších jachtařů. Tyto skutečnosti soud neuvádí proto, aby snad dovozoval, že obžalovaný v době utonutí poškozeného nenesli žádnou odpovědnost, jak se domnívá státní zástupce. Soud si je rovněž vědom své povinnosti respektovat zásadu obžalovací. Tato zásada ovšem omezuje toliko možnosti soudu rozhodovat o vině a trestu jiných osob než obžalovaných, nikoli možnosti státního zástupce v jeho povinnosti stíhat všechny trestné činy, o nichž se dozví (§ 2 odst. 3 tr.ř.), jak státní zástupce naznačil ve své závěrečné řeči. Shora uvedené skutečnosti soud uvádí proto, aby mohl posoudit, zdali míra zavinění obžalovaných je vedle těchto ostatních skutečností tak závažná, aby odůvodnila i dovození jejich trestní odpovědnosti, jinak řečeno, aby nedošlo k rozvolnění souvislosti mezi zaviněním na jedné straně a trestní odpovědností na druhé straně, resp. zda opominutí obžalovaných je adekvátní příčinou trestněprávního následku vedle řetězení řady dalších omisivních a komisivních jednání. Nelze totiž souhlasit s názorem státního zástupce, že trestní odpovědnost vedoucích tábora je dána jen existencí trestněprávního následku a samotnou skutečností, že vedoucí tábora měli za nezletilého odpovědnost podle norem občanského

práva. Takový zjednodušený výklad by popíral smysl trestněprávního vztahu, především odpovědnost za zavinění. Soud dospěl k závěru, že jednání obžalovaného bylo první dostatečnou příčinou vzniklého následku a současně nejde o negaci dělby odpovědnosti, jestliže obžalovaný předal odpovědnost oddílovým vedoucím a přesto stále nese odpovědnost trestněprávní. Opominutí obžalované je také dostatečnou samostatnou příčinou trestněprávního následku. Pokud by změnila hloubku vody, mohla rozpoznat hrozící riziko a zajistit plavcům doprovod. Nemohla a neměla spoléhat na to, že přítomní členové HZS budou sami o své vůli pomalejší plavce zabezpečovat doprovodem motorového člunu. Jednání obou obžalovaných je proto samostatnou dostatečnou příčinou vzniklého následku. Bez jejich opominutí by k následku nedošlo a současně oba mohli následek předvídat jako možný. Veden právním názorem odvolacího soudu, dospěl soud okresní po zhodnocení všech zjištěných skutečností, že podle teorie podmínky je jednání obžalovaných v přímé příčinné souvislosti s následkem a trestní odpovědnost je naplněna ve všech zákonem požadovaných znacích.

Obžalovaná A. F. navrhovala dokazování doplnit výslechem svědkyně A. A., která vedla kurzy zdravotníka zotavovacích akcí, aby vypověděla o rozsahu a formě školení prevence tonutí a první pomoci při tonutí. Poškození navrhovali výslech svědka P. H., který měl hovořit o obsahu jednání mezi obžalovaným a svědkem L. Výslech uvedených svědků již soud nepovažoval za nutný s ohledem na ostatní již provedené důkazy, zejména, když svědek L. potvrdil, že se podílel na plánování místa pro vysazení plavců a připustil, že se hovořilo i o vzdálenosti. Tento svědek rovněž před soudem uvedl, že svědkovi S. řekl, aby na bezpečnost plavců „mrkl“. Tím současně potvrzuje výpověď svědka S., který od samého počátku trestního řízení hovoří o tom, že byl svědkem L. požádán, aby dohlížel na bezpečnost plavců a o to jej na pláži současně požádal i někdo z přítomných vedoucích, ale nevzpomněl si který. Protože soud jednání obžalované posoudil jako porušení obecné prevenční povinnosti, není nutné zjišťovat, v jakém rozsahu byla proškolená jako zdravotník zotavovacích akcí. Proto soud tyto důkazy zamítl pro nadbytečnost. Poškození dále založili do spisu listinné materiály, které dokládají neschopnost nezletilého účastnit se tělesné výchovy z důvodu nepříznivého zdravotního stavu. Soud však při hodnocení zdravotního stavu vycházel z aktuální zprávy lékaře ze dne 5.8.2010, že nezletilý je po zdravotní stránce schopen účasti na letním táboře, tento tábor bez problémů absolvoval a nastoupil i na následující běh tábora od 15.8.2010, přičemž si na žádné zdravotní problémy nestěžoval a nikdo z vedoucích ani dalších účastníků tábora rovněž žádné zdravotní problémy na poškozeném nepozoroval.

Státní zástupce i poškození opakovaně navrhovali výslech odborného konzultanta Mgr. J. S. nebo přečtení jeho vyjádření podle § 213 odst. 2 tr.ř. Odborný konzultant není svědkem ani znalcem, proto jej soud nevyslechl před soudem. Podle pokynu odvolacího soudu bylo přečteno vyjádření odborného konzultanta, přestože nejde o důkazní prostředek ve smyslu trestního řádu a k jeho vyjádření soud nepřihlížel shodně jako k vyjádření konzultanta Mgr. P. P., předloženého obhajobou. Rozhodujícím a podle trestního řádu přípustným důkazem v tomto směru je pro soud pouze znalecký posudek Ing. P. P. a jeho výslech s tím omezením, že znalci nepřísluší posuzování právních otázek. Soud rovněž podle pokynu odvolacího soudu provedl důkaz přílohovým spisem, ale pro rozhodnutí ve věci z něj neučinil žádná relevantní zjištění.

Při úvaze o druhu a výměře trestu se soud řídil ustanovením § 38 a § 39 a násl. tr. zákoníku.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále bylo přihlédnuto k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Konečně soud přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (dle § 41 a 42), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédl ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení.

Přitěžující okolnosti soud neshledal. Oba obžalovaní doposud nebyli soudem trestáni, trestní stíhání je vedeno pro nedbalostní trestný čin. Obžalovaná jednala ve vztahu závislosti na svědkovi L. ■■■■■, který jako vůdce plavidla rozhodl, že plachetnice blíže k břehu nepoplují a jeho rozhodnutí musela respektovat. Jednání obžalovaného bylo vzdálenější příčinou následku, než jednání obžalované.

Soud zvážil všechny okolnosti činu, osoby pachatele i chráněný zájem a dospěl k závěru, že zásadám pro ukládání trestu nejlépe odpovídá uložení trestu na samé spodní hranici zákonné trestní sazby a to v délce jednoho roku u obou obžalovaných. Účelu trestu bude dle názoru okresního soudu dosaženo i bez jeho okamžitého výkonu, proto soud výkon trestu podmíněně odložil u obou obžalovaných na zkušební dobu v délce dvou let s ohledem na dobu, která již uplynula od spáchání činu. Z tohoto důvodu soud také nepovažoval za nutné uložení trestu zákazu činnosti.

S nárokem na náhradu škody se do trestního řízení připojili poškození, rodiče a bratr nezletilého V. ■■■■■, K. ■■■■■. Oba obžalovaní ovšem v době spáchání nedbalostní trestné činnosti vykonávali činnost na základě dohod o pracích pro cestovní kancelář. Za škodu proto odpovídá cestovní kancelář. Soud postupoval podle § 229 odst. 1 tř. ř. a poškozené odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat ve lhůtě osmi dnů od doručení jeho opisu odvolání u zdejšího soudu. Odvolání může podat obžalovaný a v jeho prospěch osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr.ř., a to pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, který se ho přímo dotýká. Pro nesprávnost kteréhokoliv výroku může podat odvolání státní zástupce. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Právo odvolání má i poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, ale

pouze proti výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Odvolání podané včas a osobou oprávněnou má odkladný účinek. O odvolání by rozhodoval Městský soud v Praze. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odsuzuje-li soud obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má právo poškozený žádat o vyrozměnění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Chrudimi dne 19. prosince 2013

Za správnost vyhotovení:
Romana Blažková

Mgr. René Tinz v.r.
předseda senátu